

Una dona

L'assassinat d'una dona a mans d'un home que ha tingut o té una relació amb ella esquitxa les notícies diàries d'una forma rutinària, fa temps que ha deixat de ser un fet aïllat o sorprenen. Segons fons oficials, aquest feminicidi ha estat el tercer del 2026 i des de l'any 2012 el número 162. Una mitjana de 16 dones per any, em pregunto què no estaria fent l'Estat si les persones assassinades fossin d'un partit polític o del sector empresarial. I sí, la comparació és pertinent, hauria de ser incomprensible que un sector de la població sàpiga que serà víctima de maltractaments, abusos i assassinats, sense que l'estat estigués en emergència per aquesta situació. Per descomptat tot té una explicació i l'actual situació prové de la nostra història. Recordem que fins al 1975, les dones casades a l'Estat Espanyol estaven subjectes a la figura de l'«autorització marital», que no els hi permetia realitzar actes jurídics com obrir un compte bancari, signar contractes o treballar sense el permís de la seva parella. Tot i que lentament la lluita de les dones per la igualtat, és a dir el feminisme, va aconseguir l'evolució de la societat i de les lleis. El divorci, el dret a l'avortament, la caiguda del veto a feines que estaven masculinitzades, van ser conquestes cap a aquesta igualtat. Per descomptat contra aquests avenços van tenir sempre al davant els sospitosos habituals, els sectors reaccionaris i feixistes, que no van deixar de dir davant de qualsevol avenç que era la fi de la societat i poc més que l'apocalipsi. La situació de les dones ha canviat, però per desgràcia hi continua havent una resistència per part d'homes que mantenen les velles idees. Individus que es veuen legitimats per partits i entitats com Hazte Oír o Vox, que neguen la violència de gènere i continuen parlant de violència domèstica o intrafamiliar per negar la major, que la violència contra les dones no és un tema de quatre bojos, sinó que és una violència estructural. Encara té un element en el qual les persones incitadores d'odi han trobat on abraonar-se, Kimberly era una dona trans, un element que poc varia els fets del feminicidi. Però encara la seva sang no estava freda, que ja havien sortit les primeres veus negant que fos un feminicidi i tractant aquesta dona com un cas entre homes homosexuals. S'ha de ser molt ignorant o molt mala persona per negar l'existència de tot un col·lectiu humà. Les persones trans han sigut, són i seran una variable més en aquest magma que anomenem humanitat. Negar la seva existència, criminalitzar-les o patologitzar-les és un profund acte de crueltat. I en el cas de Kimberly és una mostra de fins on poden arribar l'odi i la misèria humana. Per sort són moltes més les persones que mostrem el nostre condol i empatia amb les persones properes a la víctima i que recordarem a Kimberly com el que va ser, una dona.

Font del document: <https://www.diaridegirona.cat/opinio/2026/05/22/dona-130555683.html>